

Arrest

nr. 294 754 van 27 september 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 5 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LUNDAHL *loco* advocaat B. DHONDT en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 17 februari 2021 en verzoekt op 18 februari 2021 als niet-begeleide minderjarige om internationale bescherming. Op 9 december 2022 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van verzoeker tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan de toenmalige voogd van verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en etnisch Pashtun te zijn. Je bent in 2005 of 2006 geboren in het dorp Shenkorak (district Shegal, provincie Kunar, Afghanistan) en woonde er tot aan je vertrek. Je woonde – op het moment dat je vertrok – samen met je ouders, je drie jongste broers en je zus. Nu verblijven je moeder, je drie jongste broers en je zus zijn nog altijd in Shenkorak, net als je paternale oom G. Je oudste broer Z. en je vader leven nu ondergedoken in de buurt van het dorp. Voor je vertrek ging jij in je dorp naar school. Na de schooluren hielp jij je vader op de velden.

Tijdens een incident aan de moskee sloeg jouw grootvader ene H. dood met een bijl. Hij zat daarvoor twaalf jaar in de gevangenis. Toen jouw opa vrijkwam probeerde G., de zoon van H. en tevens talibanlid, wraak te nemen. G. schoot op je grootvader en raakte hem drie keer. Je opa overleefde het incident. De problemen tussen jullie beide familie werden uiteindelijk bijgelegd. Dit gebeurde allemaal nog voor jij geboren was. Je opa is intussen een natuurlijke dood gestorven.

Kort voor je vertrek verliet je oudere broer Z. jullie huis om aan zijn militaire opleiding te beginnen. Enkele dagen na zijn vertrek kwam dorpling I. een boodschap overbrengen van de taliban. Die liet weten dat je broer voor de overheid werkte, met zijn job moest stoppen en aan de taliban moest overhandigd worden. Anders moest jij aan hen overhandigd worden om deel te nemen aan de jihad. Je vader liet je het huis daarna niet meer uit.

Enkele dagen later werd jullie, via malek N., een brief van de taliban bezorgd. In de brief (d.d. 20 augustus 2020) stond hetzelfde als wat I. jullie verteld had. Je vader besloot dat jij het land moest verlaten.

Sinds de val van de overheid en nu de taliban weer de macht hebben, zijn de oude problemen met de familie van G. weer aan de oppervlakte gekomen. Hij en zijn familie willen in de eerste plaats jouw broer Z. maar ook jouw paternale oom en vader vermoorden.

Je hebt een vriendin in Pakistan. Jullie leerden elkaar kennen via Facebook en houden telefonisch contact. Jullie willen trouwen.

Na een reis van ongeveer vier maanden kwam jij in België aan. Je diende hier op 18 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van jouw verzoek leg jij verschillende documenten neer. Jouw taskara; de taskara van jouw broer Z.; de taskara van je grootvader, de identiteitskaarten van je vader, je moeder, zus H. en broers H. en R.; de legerbadge van je broer Z.; een certificaat van je broer Z.; de New Kabul Bank klantenkaart van je broer Z.; een psychosociaal verslag; en een psychiatrisch verslag.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er jou een voogd toegewezen die jou bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat, wat jouw minderjarigheid betreft, je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat jij kan voldoen aan je verplichtingen.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat op grond van een aantal elementen die in jouw administratief dossier voorhanden zijn, blijkt dat er in het kader van onderhavig verzoek nog andere bijzondere procedurele noden in jouw hoofd kunnen worden aangenomen. Jouw voogd vermeldde tijdens het persoonlijk onderhoud dat jij het psychisch een tijdje moeilijk hebt gehad en je hiervoor behandeld wordt

en medicatie krijgt (CGVS, p. 8 en p. 20). In dat kader leg jij een psychosociaal (d.d. 22/09/2022) en een psychiatrisch verslag (d.d. 23/09/2022) neer, deze werden in België opgemaakt. Psychotherapeut K.B. schrijft in haar verslag dat jij bij haar in begeleiding bent. Uit de wekelijkse sessies daar is gebleken dat jij kwetsbaar en stressgevoelig bent. Er wordt aangegeven dat jij in stressvolle situaties paniekerig kan reageren. Dit kan zich uiten in wegliepgedrag of felle angst, waardoor jij volledig blokkeert. Na intensieve begeleiding was er weinig verandering in jouw stressniveau en klachten vast te stellen. Omdat jouw mentale gezondheid moeizaam verbeterde en jij andere gezondheidsklachten begon te krijgen werd jij in april doorverwezen naar kinder- en jeugdpsychiater D.V.. Psychotherapeut B. merkt nog op dat jij verder begeleid wordt. Dokter D.V. schrijft in haar verslag dat jij kwetsbaar en stressgevoelig bent en wegens kenmerken van depressie sinds januari 2022 medicatie krijgt. In juni 2022 werd deze medicatie herzien. Driemaandelijks ga jij op consultatie bij haar. De huisarts volgt intensief jouw eetpatronen en gewicht op.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens die voorliggen, is het Commissariaat-generaal evenwel van oordeel dat er onvoldoende concrete elementen aanwezig zijn die specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen omwille van de hierboven beschreven noden. Op de DVZ gaf jij aan dat er géén elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van jouw verhaal of jouw deelname aan de procedure internationale bescherming kunnen bemoeilijken (DVZ, 'Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ'). Op het CGVS is jouw deelname aan het persoonlijk onderhoud correct en ongecompliceerd verlopen. Jij gaf aan dat het goed ging met je ging (CGVS, p. 2, punt 1). Je voogd bevestigde dat jij op je gemak leek te zijn (CGVS, p. 8). Nergens uit het persoonlijk onderhoud is gebleken dat jij, omwille van de bovenstaande vaststellingen, niet normaal hebt kunnen deelnemen aan de procedure. Je vertoonde geen van de symptomen die in de attesten die jij neerlegde opgemerkt werden. Jouw voogd noch advocaat haalden op het einde van het persoonlijk onderhoud hieromtrent iets anders aan.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat, wat betreft enige noden met betrekking tot jouw mentale toestand, jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd werden evenals dat jij kon voldoen aan je verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door jou aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat jij er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

In de eerste plaats bestaan er twijfels over jouw verklaringen als zou jouw broer voor het leger hebben gewerkt. Vooreerst kwam het vreemd over dat jij stelde dat je niet weet hoe lang je broer bij het leger heeft gezeten, om dan te stellen dat hij er nog maar pas begonnen was toen jullie door de taliban bedreigd werden (CGVS, p. 9, punt 87-89). Dat je de periode van en duur van je broer zijn carrière bij het leger niet beter in de tijd kunt situeren is vreemd, daar er zowel op zijn opleidingscertificaat (doc. 6) als op de dreigbrief (doc. 8) die jouw familie kreeg en jij hier neerlegt data staan. Hieruit zou je toch moeten kunnen afleiden wanneer je broer bij het leger ging en hoe lang hij erbij zat. Door het feit dat Z. toen jij vertrok pas begonnen was bij het leger, kan jij zogenaamd weinig vertellen over zijn carrière. Je kan enkel zeggen dat hij in H. heeft gewerkt en zijn rang soldaat was (CGVS, p. 9-10, punt 90 en 97-99). Jij legt wel twee documenten neer waarmee jij wil aantonen dat je broer Z. in het leger zat. Het gaat om kopieën van een legerbadge en een diploma. Het CGVS kan echter de authenticiteit van die documenten niet vaststellen, zeker niet aan de hand van kopieën. Over het opleidingscertificaat kan zelfs opgemerkt worden dat twee van de emblemen die erop staan onderaan op een vreemde manier 'afgeknipt' lijken. Waardoor er over de authenticiteit van dat document nog meer vragen rijzen. Bovendien kan ook niet objectief vastgesteld worden dat de persoon die onderwerp is van die documenten jouw broer is. Met geen enkel ander stuk toon jij die band aan. In die zin is het ook opmerkelijk dat je van al jouw andere gezinsleden een elektronische identiteitskaart neerlegt, maar van hem niet. Op al die identiteitskaarten staat jouw achternaam: S. Op de legerbadge van jouw broer staat de naam: Z.T. Ook dat doet vragen rijzen. Je legt ook de taskara van Z. neer. Ook daaruit kan niet afgeleid worden dat hij jouw broer is. Omdat uit aan jouw dossier toegevoegde objectieve informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van deze documenten bijzonder relatief en volstaat deze niet om de twijfels waarvan gewag werd gemaakt teniet te doen.

In elk geval komen jouw verklaringen over de bedreigingen van de taliban aan het adres van jouw familie niet overtuigend over. Dit omdat het weinig geloofwaardig overkomt dat de taliban al enkele dagen nadat

jouw broer nog maar met zijn legeropleiding gestart is, de boodschap overbrengen dat hij hiermee moet ophouden (CGVS, p. 14, punt 146-148). Die vaststelling wordt vooral gemaakt omdat jij in een dorp woonde dat volledig onder de controle van de overheid was (CGVS, p. 10-11, punt 109) en waarin "iedereen" voor de overheid werkte (CGVS, p. 14-15, punt 152 en 154). Gevraagd hoe de taliban te weten waren gekomen dat jouw broer aan een militaire training was begonnen zeg jij dat er in het dorp informanten waren die info doorspeelden aan de taliban en dat je het in jouw dorp niet kon verbergen dat je voor de overheid werkte, omdat iedereen dat deed. Dat kan geenszins verklaren hoe de taliban zo snel ontdekten dat jouw broer aan een militaire opleiding gestart was.

Voorts is het opmerkelijk dat de taliban iemand uit jouw dorp zouden proberen te rekruteren om jihad te voeren (CGVS, p. 9, punt 88 en doc. 8). Je haalt zelf aan hoe bijna iedereen in jouw dorp voor de overheid werkte (CGVS, p. 14-15, punt 152-154) – sommige dorpingen hadden heel hoge posten – en hoe Shenkorak onder controle van de overheid was (CGVS, p. 10-11, punt 109). Uit de beschikbare informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering komt slechts zelden voor. De door jou geschetste context waarbij jij zou gerekruteerd worden in een dorp dat volledig overheidsgezin is (CGVS, p. 15, punt 154), is dan ook veeleer ongeloofwaardig. Jij slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw situatie afwijkt van de hierboven geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van jouw vermeende vluchtmotieven ernstig ondermijnd door het feit dat jouw broer Z. zelf nog altijd in jouw thuisregio verblijft. Jij bevestigt dat hij binnen jouw familie het voornaamste doelwit is van de taliban, omwille van het werk dat hij deed (CGVS, p. 17, punt 182). Je stelt evenwel dat je broer meestal in het dorp Garigal verblijft, op 10 à 15 minuten van jullie huis, ofwel in de vallei van Shenkorak (CGVS, p. 16, punt 174). Soms komt hij 's nachts naar huis (CGVS, p. 6, punt 50-52), om je moeder en broers en zus te bezoeken (CGVS, p. 17-18, punt 179 en 189). Je vader is vaak bij je broer, maar ook de kinderen van de familie gaan je broer soms bezoeken op zijn schuilplaats (CGVS, p. 16, punt 177). Dat jouw broer als voornaamste doelwit van de taliban nog altijd zo dicht in de buurt woont, bezoek krijgt van familieleden en soms zelfs nog naar jullie ouderlijke huis gaat, ondermijnt de geloofwaardigheid van jouw verklaringen in zeer ernstige mate. Erop gewezen dat het vreemd is dat hem dan nog niets overkomen is, stel jij eerst dat hij niet in het dorp Garigal verblijft, maar in de bergen (CGVS, p. 17, punt 183). Dat staat haaks op jouw eerdere verklaringen (cf. supra - CGVS, p. 6, punt 50). Die tegenstrijdigheid ondermijnt verder jouw geloofwaardigheid. In elk geval is ook de vallei waar je broer soms verblijft niet verder dan een uur van je huis (CGVS, p. 16, punt 173-176) en dus nog steeds relatief dicht in de buurt. Dat hij af en toe daar zou verblijven doet ook niets af aan het feit dat hij soms nog naar huis komt en zelf ook bezoek krijgt van familieleden. Dat gedrag valt op geen enkele manier in overeenstemming te brengen met de door jou aangehaalde gebeurtenissen en vrees en zet jouw verhaal op losse schroeven. Later, nogmaals gevraagd waarom jouw broer nog niets is overkomen, stel jij louterweg dat hij zich verbergt en als een dief leeft (CGVS, p. 16, punt 172). Dat kan gezien bovenstaande bemerkingen niet overtuigen. Gevraagd waarom jouw broer het land niet verliet, ten slotte, stel jij dat daar veel geld voor nodig is (CGVS, p. 19, punt 200). Die verklaring kan geenszins overtuigen gezien jij, omwille van dezelfde problemen, wel het land verliet. Bovendien is Shenkorak in vogelvlucht slechts een tiental kilometer verwijderd van de Pakistaanse grens, wat het nog opmerkelijker maakt dat jouw broer nog steeds rondom jouw thuisdorp blijft zwerven.

Het dient ook te worden opgemerkt dat de reactie van je vader en je broer, toen jullie de eerste keer door de taliban bedreigd werden, vragen doet rijzen. Dorpeling I. bracht op bevel van de taliban een boodschap aan jullie over. Jij verklaart dat I. hetzelfde vertelde als wat later in de dreigbrief stond (CGVS, p. 14, punt 141-143). Namelijk: dat je broer moest stoppen met zijn werk, aan hen overhandigd moest worden en als dat niet gebeurde jij aan hen overhandigd moest worden om jihad te gaan voeren (CGVS, p. 11, punt 113). Dat jij aanvankelijk verklaart dat je broer en je vader deze boodschap niet serieus namen (CGVS, p. 14, punt 140) doet vragen rijzen. Wanneer je hiermee geconfronteerd wordt stel je plots wel dat je vader de boodschap serieus nam en jou niet vaak meer naar buiten liet gaan (CGVS, p. 14, punt 144). Gevraagd welke andere maatregelen genomen werden door jouw familie vermeld je geen enkele (CGVS, p. 14, punt 145). Dat je eerst zegt dat de boodschap niet serieus werd genomen en dan ook geen andere maatregelen kan vermelden behalve die ene komt merkwaardig over.

Enkele dagen na de boodschap van I., ontvingen jullie dus een dreigbrief (doc. 8). Jij verklaart dat daar het volgende in staat: dat je broer moest stoppen met zijn werk, aan hen overhandigd moest worden en

als dat niet gebeurde jij aan hen overhandigd moest worden om jihad te gaan voeren (CGVS, p. 11, punt 113). Uit de vertaling van het document blijkt echter dat de taliban niet geëist hebben dat jouw broer aan hen overhandigd zou worden. Ze stellen in de brief enkel dat je vader moet zorgen dat je broer met zijn werk stopte. Als dat niet gebeurde zou jij, ter compensatie, voor hen moeten gaan vechten. Dat jij verklaarde dat de taliban wilden dat je broer Z. aan hen overhandigd moest worden, maar dat niet blijkt uit de dreigbrief ondermijnt verder je geloofwaardigheid. Het niet kennen van de inhoud van een document dat je zelf neerlegt getuigt trouwens van een desinteresse in je eigen asielproblematiek. Nog opmerkelijker is het dat de datum op de dreigbrief (doc. 8) voorafgaat aan de opleidingsperiode (doc. 6) van je broer. Ook dat doet vragen rijzen.

Tot slot, verklaar jij naast de problemen met de taliban omwille van je broer zijn job ook de familie van H. te vrezen (CGVS, p. 12, punt 131). Je stelt dat de oude vete tussen jullie beide families terug aan de oppervlakte is gekomen toen de overheid viel en de taliban aan de macht kwamen. De zoon van H., talibanlid G. (CGVS, p. 3, punt 15), wil je oom, je vader en je broer vermoorden (CGVS, p. 13, punt 134-136). Jij slaagt er niet in dat aannemelijk te maken. G. wil wraak nemen omdat jouw grootvader zijn vader vermoordde. Gevraagd waarom G. nog geen wraak nam door je vader of oom – de zoons van je grootvader – te vermoorden, stel jij dat hij wraak vreest van je broer (CGVS, p. 12-13, punt 132). Dit is evenwel weinig aannemelijk. Nog belangrijker is dat je zelf aangeeft dat er vrede werd gesloten tussen jullie families na de machtsovername door het regime van Karzai en dat die vrede ook in de ogen van de taliban nog altijd geldig is. Jij bevestigt uiteindelijk dat G. jullie niet kan krenken, het enige wat hij kan doen is jouw locatie of die van je broer doorgeven aan de taliban, die naar jullie op zoek zijn omwille van de job van je broer en het niet gehoorzamen aan hun eisen (CGVS, p. 17, punt 185-188). Je merkt ten slotte zelf of dat er geen problemen zijn door de oude vijandschap (CGVS, p. 17, punt 185) en haalt nergens aan dat G.n of iemand van zijn familie iets concreets heeft ondernomen dat jouw vrees rechtvaardigt. Ook niet als je expliciet gevraagd wordt of jouw familie nog problemen heeft gekend na je vertrek (CGVS, p. 7, punt 62-63). Je maakt aldus niet aannemelijk dat er nog problemen zijn met G. en zijn familie die in jouw hoofde een internationale bescherming rechtvaardigen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heb jij niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat jij een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet jou zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De documenten die jij neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Verschillende daarvan werden hierboven al besproken: je broer Z. zijn legerbadge, diploma en taskara; de dreigbrief van de taliban; en je psychosociaal en psychiatrisch verslag. Verder leg jij de identiteitskaarten van je ouders, twee van je jongere broers en je zus neer. Die documenten kunnen hoogstens hun identiteit staven, die staat niet onmiddellijk ter discussie maar is ook niet relevant voor jouw asielmotieven. De taskara van je grootvader kan hoogstens elementen van zijn identiteit staven. Maar ook daarvoor kan dezelfde conclusie gemaakt worden. De New Kabul Bank-klantenkaart van je broer Z. is ook niet relevant voor jouw asielmotieven en kan hoogstens aantonen dat de persoon op die kaart aangesloten was bij die bank.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar

voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berrbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger

toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Jij bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Jij laat na het bewijs te leveren dat jij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat jij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3

EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden er tegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden

van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzaaging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Jij toonde evenmin aan dat jij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij jij niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

*Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.*

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal jij geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat jij voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Jij dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf jij echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Jij bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 1, 12°, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/1, § 4, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 10, lid 3, b), en 25.6 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU), van de artikelen 4.3, c) en 20, lid 3, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 18 en 24.2 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker gaat vooreerst in op de bijzondere procedurele noden en zijn kwetsbaarheid. Hij werpt op dat hij een minderjarige is die kampt met ernstige psychologische problemen, waarvan de verwerende partij onmiskenbaar op de hoogte was. Hij hekelt dat er geen rekening is gehouden met deze problemen en de impact hiervan op de mogelijkheid verklaringen af te leggen bij de beoordeling van de inhoud van zijn dossier, noch bij de mogelijkheid tot terugkeer. Hij verstrekt de nodige informatie bij de totstandkoming en evolutie van zijn psychologische problemen, de psychologische begeleiding en medische en psychiatrische opvolging en bespreekt de door hem neergelegde attesten, de beschikkingen en het vonnis van de jeugdrechtbank te Antwerpen en de prioraanvraag voor begeleiding en opvang in Minor Ndako. Hij werpt verder onder meer op dat zijn kwetsbaar profiel de rode draad vormt in de beoordeling van de nood aan internationale bescherming, dat de verwerende partij een te enge invulling gaf aan het concept 'bijzondere procedurele noden' en dat zijn mentale gezondheidsproblemen hem extra kwetsbaar maken bij een terugkeer naar Afghanistan sinds de machtsvername door de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker uitgebreid in op het hoger belang van het kind en op de geloofwaardigheid van zijn relaas.

In volgende middelonderdelen buigt verzoeker zich over de verplichtingen voor de asielinstanties inzake het onderzoek, het tekort aan informatie omtrent de situatie in Afghanistan en om het risico bij terugkeer uit het Westen te kunnen inschatten, uit hij kritiek op de inschatting van de bronnen waarop de verwerende partij zich baseert om dergelijk risico te beoordelen, geeft hij indicaties dat terugkeerders uit het Westen riskeren aan vervolging of ernstige schade blootgesteld te worden en betoogt hij over het talibanbestuur op zich en de implicaties voor Afghaanse burgers alsook over de kwalificatie van de vrees en behandeling van terugkeerders en voor personen die onder het dagelijkse bewind van de taliban leven en het risico op stigmatisering, discriminatie en sociale uitsluiting.

Vervolgens gaat verzoeker *in concreto* in op de risicobepalende omstandigheden in zijn hoofd die volgens hem maken dat hij een verhoogd risico loopt bij een terugkeer naar Afghanistan. Hij wijst vooreerst op zijn mentale gezondheidsproblemen en betoogt dat in de EUAA-richtlijnen expliciet wordt aangegeven dat personen met een beperking of met mentale gezondheidsproblemen sinds de machtsvername door de taliban vaak gestigmatiseerd worden aangezien hun beperking of psychische problematiek gezien wordt als 'Gods wil'. Hierdoor zal hij opvallen, met name omdat terugkeerders met mentale problemen als

erg kwetsbaar aangemerkt worden. Vervolgens wijst hij op zijn gebied van herkomst in Kunar, waarbij er volgens EUAA een groter risico is in plattelandsgebieden waar Pashtounen wonen. Hij werpt daarenboven op dat hij uit een district komt waar ISKP vanaf de beginfase voet aan de grond heeft gekregen, daar jarenlang aanwezig is geweest en waar ideologisch gelijkgezinden wonen. ISKP staat traditioneel sterk in Kunar en heeft er tot op heden een sterke positie, vooral in de rurale gebieden. Volgens verzoeker dient hij bij terugkeer dus niet enkel de taliban te vrezen, maar ook ISKP, die na de machtsovername in het algemeen een heropleving meemaken en zeer actief zijn in zijn district. Verder, aldus verzoeker, blijkt dat ook Tehrik-e Taliban Pakistan (TTP) in zijn regio van herkomst aanwezig is. Voorts wijst verzoeker op zijn leeftijd, waardoor het risico groter is dat hij zich bepaalde gedragingen (zelfs onbewust) heeft eigen gemaakt die hem negatief in de aandacht brengen in het traditionele Afghanistan. Tot slot wijst hij op de duur van zijn verblijf in een westers land, te weten meer dan twee jaar, en op zijn afwezigheid uit Afghanistan van bijna drie jaar. Verzoeker betoogt verder dat hij vanuit België moeilijk kan inschatten hoe de lokale afdeling van de taliban in zijn regio van herkomst de talibannormen concreet toepast. Hij weet in het bijzonder niet wat er van hem verwacht wordt bij een eventuele terugkeer en acht zich hoegenaamd niet in staat om te beseffen hoe hij zelf 'anders' is dan vroeger, of zelfs 'anders' dan de 'andere' bevolking in Afghanistan. Dit terwijl de straffen op de normafwijking bijzonder ernstig zijn. De (al dan niet onbewuste) aanpassing aan de westerse cultuur zal het luidens het verzoekschrift voor verzoeker bijzonder moeilijk maken om te aarden in Afghanistan, en daardoor zullen de Afghaanse gemeenschap en taliban zich afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door het verblijf in het Westen. Verzoeker verklaart een levensvisie te hebben die niet strookt met de opgelegde normen van de taliban. Voor verzoeker maakt het geen verschil uit wie welke religie aanhangt of belijdt. Verder onderhoudt hij een amoureuze relatie. Dit zijn zaken die absoluut verboden worden door de taliban en waarop strenge straffen staan. Verzoeker meent een bijzonder groot risico te lopen dat hij onder de aandacht van de taliban komt, hetzij op doorreis, hetzij bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Deze risico's kunnen zich voordoen bij controles aan de luchthaven, maar ook aan een van de vele *checkpoints* opgericht door de taliban om te zien of de sociale normen worden nageleefd. Verzoeker beschikt ook over sociale media profielen waarvan bij het verzoekschrift een aantal *screenshots* worden toegevoegd, met name zijn *Facebook* en *Instagram* op zijn volledige eigen naam. Hij haalt verder aan in België naar school te gaan en in de weekends en vakantie in een Hondafabriek te werken. In zijn vrije tijd gaat hij naar de fitness. Verzoeker besluit dat er in zijn hoofd een aantal individuele omstandigheden worden waargenomen die, wanneer cumulatief beoordeeld, voldoende zijn om een gegronde vrees voor vervolging of ernstige schade wegens een toegeschreven verwestering aan te nemen.

Vervolgens gaat verzoeker nog in op de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst alsook uitgebreid op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn betoog voegt verzoeker volgende stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- attest psychiater D.V. d.d. 23 september 2022 (stuk 3);
- attest psychotherapeut B. d.d. 22 september 2022 (stuk 4);
- attest spoeddiensten AZ Sint-Niklaas d.d. 11 april 2021 (stuk 5);
- intersectorale priorchecklist opvang – Agentschap Jongerenwelzijn (stuk 6);
- documenten neergelegd tijdens de administratieve procedure (stuk 7);
- bijkomende documenten uit Afghanistan (stuk 8);
- beschikkingen d.d. 30 augustus 2021 en 14 oktober 2021 en vonnis d.d. 25 april 2022 van de jeugdrechtsbank Antwerpen, afdeling Turnhout (stuk 9);
- attest stad Aalst – traject drughulpverlening d.d. 30 december 2022 (stuk 10);
- psychosociaal verslag Minor Ndako d.d. 5 januari 2023 (stuk 11);
- documenten over verzoekers leven in België (document *Basic Fit*, individuele jaarrekening 2022 en *screenshots* sociale media) (stuk 12).

2.2.2. Bij de nota van de verwerende partij van 1 februari 2023 zijn geen stukken gevoegd.

2.2.3. Op 29 juni 2023 verzoekt verzoeker, gelet op zijn psychische kwetsbaarheid, om een snelle zittingsdatum. Bij dit schrijven zijn opnieuw meerdere van de reeds bij het verzoekschrift gevoegde stukken gevoegd.

2.2.4. Op 16 augustus 2023 legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een eerste aanvullende nota neer. In deze aanvullende nota wordt actuele

landeninformatie voorgelegd en wordt nader ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoeker. Volgende stukken worden gevoegd:

- UNHCR, "*International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, november 2022; Intervisie Nansen*", 17 november 2022, *powerpoint* (stuk 1);
- e-mailverkeer advocaat met Buitenlandse Zaken (stuk 2);
- standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade (stuk 3);
- attest Afghaanse ambassade *d.d.* 5 december 2022 (stuk 4);
- e-mail voormalige voogd verzoeker *d.d.* 18 juni 2023 (stuk 5);
- psychosociaal verslag Minor Ndako *d.d.* 27 juni 2023 (stuk 6);
- verklaring aanwezigheid theoretisch examen rijbewijs (stuk 7);
- medisch getuigschrift *d.d.* 27 juni 2023 (stuk 8);
- getuigschrift van tewerkstelling juli-augustus 2023 (stuk 9);
- schoolrapport 2022-2023 (stuk 10);
- individuele rekeningen 2021, 2022 en 2023 (stuk 11);
- medisch attest hepatitis B (stuk 12).

2.2.5. Op 4 september 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA "*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments*", 4 november 2022;
- EUAA, "*Country Guidance: Afghanistan*", januari 2023;
- EUAA, "*Afghanistan Security Situation*", augustus 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*", 23 september 2022;
- COI Focus, "*Afghanistan, Veiligheidssituatie*", 5 mei 2022;
- EASO, "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022;
- EUAA, "*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*", augustus 2022;
- EASO "*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*", augustus 2020;
- EUAA, "*Afghanistan: Targeting of individuals*", augustus 2022;
- UNAMA, "*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*", juni 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus "*Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 23 september 2022.

2.2.6. Ter terechtzitting legt verzoeker, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een tweede aanvullende nota neer waarbij actuele landeninformatie wordt voorgelegd en waarbij volgende stukken gevoegd worden:

- getuigenverklaring voormalige voogd verzoeker (stuk 1);
- aanvraag medische regularisatie met stukken *d.d.* 16 augustus 2023 (stuk 2).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.3. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij, zo weze herhaald, niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift, in de aanvullende nota's en ter terechtzitting aan dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan wegens een (toegeschreven) verwestering.

2.3.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, is het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina”– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

2.3.4.3. Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op 18 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. In 2020, op vijftienjarige leeftijd, zou verzoeker Afghanistan hebben verlaten. In totaal was hij ongeveer vier maanden onderweg alvorens hij in België op 17 februari 2021 toekwam. Sindsdien verblijft hij onafgebroken in België. Bovenstaande elementen worden niet betwist door de commissaris-generaal. Verzoeker werd, gelet op zijn minderjarigheid, een voogd toegewezen tot hij in februari 2023 de leeftijd van achttien jaar bereikte. Momenteel is verzoeker ongeveer drie jaar uit Afghanistan vertrokken. Verder wordt niet betwist dat verzoeker afkomstig is van het dorp Shendorak in het district Shegal in de provincie Kunar.

Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier en uit zijn verklaringen ter terechtzitting blijkt dat verzoeker in België een opleiding tot winkelhulp volgt, ondertussen de Nederlandse taal spreekt zoals deels blijkt ter terechtzitting, sinds 2021 weekendwerk doet in een autofabriek en afgelopen zomer vakantiewerk in een supermarkt, naar de fitness gaat, sociale media accounts heeft en sinds kort begeleid zelfstandig woont. Uit het geheel van de voorliggende elementen blijkt dat verzoeker zich heeft aangepast aan de omstandigheden van zijn verblijf en actief deelneemt aan de Belgische samenleving. Tijdens zijn maatschappelijke participatie werd en wordt hij noodzakelijkerwijze geconfronteerd met westerse waarden en normen en dit tijdens een cruciale fase in zijn ontwikkeling als tiener en adolescent. Hoewel verzoeker voor zijn vertrek uit Afghanistan op vijftienjarige leeftijd al deels gevormd was naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en thans meerderjarig is, heeft hij een belangrijk deel van zijn puberteit en adolescentie, die essentieel zijn in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en

normen, in Europa doorgebracht. Hierdoor kan hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust 'westerse' gedragingen en kenmerken eigen gemaakt hebben.

Zo hieruit als dusdanig niet noodzakelijk blijkt dat verzoeker zich daadwerkelijk westerse waarden en normen heeft eigen gemaakt in die mate dat deze fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit, kan wel redelijkerwijze aangenomen worden dat zijn actieve deelname aan de Belgische samenleving via onder meer onderwijs en tewerkstelling en het zich eigen maken van één van de landstalen, een impact heeft op zijn ontwikkeling als jonge adolescent en de manier waarop hij zich gedraagt, wat het risico dat hij in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, een dorp in de provincie Kunar, zal worden gepercipieerd als aangetast door de westerse waarden en normen in belangrijke mate verhoogt. Tevens is het niet onwaarschijnlijk dat verzoeker grote moeilijkheden zal ondervinden om zich te conformeren aan de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban na hun machtsovername in augustus, te meer deze niet meer volledig de Afghaanse gebruiken, waarden en normen weerspiegelen waarin hij is opgegroeid, doch aanzienlijk werden verstrengd door de taliban, de huidige *de-facto* overheid, over het ganse Afghaanse grondgebied. De Raad is dan ook van oordeel dat, hoewel verzoeker niet op concrete wijze blijk geeft van een daadwerkelijke verwestering in de zin van een zich volledig internaliseren en eigen maken van westerse waarden en normen, niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan een verwestering zal worden toegeschreven.

Dit alles brengt het risico met zich dat hij onder de aandacht van de taliban kan komen, hetzij op doorreis of bij een terugkeer naar zijn lokale gemeenschap. Verder wordt niet betwist dat verzoeker Pashtou is en afkomstig van het dorp Shendorak in het district Shegal in de provincie Kunar. Uit zijn verklaringen blijkt dat hij opgroeide in een rurale omgeving (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud, p. 7-8). In het verzoekschrift is een link opgenomen (p. 89, voetnoot 297), waaruit verder blijkt dat verzoeker afkomstig is uit ruraal gebied. Uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt dat de provincie Kunar de zevende meest door geweld getroffen provincie is in Afghanistan van alle 34 provincies, voornamelijk in het kader van de strijd tussen de taliban en ISKP (Islamic State Khorosan Province) (COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022, p. 5). ISKP is een transnationale salafistische-jihadistische organisatie die door de VN als een terroristische organisatie wordt aangemerkt. ISKP is traditioneel sterk aanwezig in het oosten van Afghanistan, in het bijzonder in de provincies Nangarhar, Kunar en Nuristan, wegens de grens met Pakistan, maar ook omwille van de diepgewortelde salafistische ideologie in die regio. Verder zijn er ook buitenlandse gewapende groeperingen in de provincie Kunar aanwezig zoals Tehrik-e Taliban Pakistan, inclusief een aantal splintergroepen, alsook Jaish-e Momammed en Lashkar-e Tayyiba. Al deze organisaties opereren onder de paraplu van de taliban (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 156-159; EUAA "*Guidance note: Afghanistan*", april 2022, p. 14-16). De aanwezigheid van ISKP alsook Tehrik-e Taliban Pakistan in de provincie Kunar verhoogt het risico dat verzoeker in geval van terugkeer als verwesterd wordt beschouwd of als een persoon die in het buitenland de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

Een belangrijk bijkomend element *in casu* dat het risico in geval van terugkeer verhoogt, is dat verzoeker psychisch en deels ook fysiek erg kwetsbaar is, wat duidelijk naar voren komt uit tal van documenten in het rechtsplegingsdossier. Reeds tijdens de administratieve procedure werd een psychosociaal verslag van een psychotherapeut, verbonden aan Minor Ndako, alsook een psychiatrisch verslag voorgelegd waaruit de verhoogde kwetsbaarheid van verzoeker en diens intensieve psychologische wekelijkse begeleiding en driemaandelijke psychiatrische opvolging sinds respectievelijk oktober en december 2021 blijkt, alsook een intensieve opvolging bij de huisarts omwille van een eetstoornis en een medicamenteuze doorlopende behandeling (administratief dossier, map documenten, stukken 9 en 10 en hernomen als stukken 1 en 2 bij het verzoekschrift). Bij het verzoekschrift wordt onder meer een attest van de Dienst Spoedgevallen van het AZ Sint-Niklaas van april 2021 gevoegd, waaruit blijkt dat er sprake was van automutilatie (stuk 5 bij het verzoekschrift). Verder blijkt dat verzoeker in het verleden soms zijn toevlucht zocht tot cannabis en alcohol, waarvoor hij vier sessies van het traject drughulpverlening – vroeg interventie bij de stad Aalst volgde eind 2022-begin 2023 (stuk 10 bij het verzoekschrift). Omwille van verzoekers psychologische problemen deed zijn toenmalige voogd een prioraanvraag voor verzoeker om in een kleinere leefgroep geplaatst te worden (stuk 6 bij het verzoekschrift). Uit de bij het verzoekschrift gevoegde beschikkingen en vonnis van de jeugdrechtbank Antwerpen, afdeling Turnhout, blijkt eveneens dat verzoeker in een uiterst precaire situatie verkeerde en nood had aan gespecialiseerde begeleiding en psychologische hulp. Bij beschikking van de jeugdrechtbank van 14 oktober 2021 werd verzoekers verblijf in Minor Ndako, een opvangnetwerk dat aangepaste zorg en begeleiding aan (kwetsbare) jongeren aanbiedt, toegekend. Uit het sociaal verslag van Minor Ndako van 5 januari 2023 (stuk 11 bij het

verzoekschrift) blijkt dat verzoeker al een lange weg heeft afgelegd en vooruit is gegaan, maar dat hij nog erg veel moeite heeft om balans te vinden gezien zijn kwetsbaarheid, nog steeds kampt met eet- en slaapproblemen en intensieve begeleiding nodig blijft hebben. Bij de aanvullende nota van verzoeker van 16 augustus 2022 wordt opnieuw een psychosociaal verslag van Minor Ndako van 27 juni 2023 gevoegd, alsook een e-mail van verzoekers voormalige voogd aan diens advocaat omtrent verzoekers stress en volgens haar acute psychologische kwetsbaarheid, een standaard medisch getuigschrift in functie van een aanvraag medische regularisatie en een medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker chronische hepatitis B heeft (stukken 5, 6, 8 en 12). Uit het geheel van deze vier stukken blijkt dat, ofschoon het voorzichtig beter met verzoeker gaat gezien de begeleiding die hij krijgt, zowel psychologische, psychiatrische als medische begeleiding noodzakelijk blijft en er aldus nog steeds sprake is van een verhoogde kwetsbaarheid. Uit het bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota gevoegd schrijven van verzoekers voormalige voogd (stuk 1) blijkt dat verzoeker inmiddels begeleid zelfstandig woont, zoals hij ter terechtzitting bevestigt, en waarbij erop wordt gewezen dat een begeleider van Minor Ndako ter terechtzitting aanwezig is. Ter terechtzitting gevraagd naar de huidige opvolging en begeleiding, verklaart verzoeker dat hij thans tweewekelijks psychologisch wordt opgevolgd, driemaandelijks naar de psychiater gaat en antidepressiva en andere medicijnen neemt. De Raad is van oordeel dat uit het geheel van wat voorafgaat volgt dat verzoekers psychologische problematiek bijkomende moeilijkheden kan opleveren bij een terugkeer naar zijn land van herkomst om zich aan te passen en de nodige reflexen te hebben om het 'spel' te spelen. Uit de objectieve landeninformatie en zoals bevestigd in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 blijkt dat in Afghanistan personen met psychische gezondheidsproblemen vaak worden gestigmatiseerd en dat hun aandoening veelal worden beschouwd als de 'wil van God'. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van april 2022, p. 105-106).

Alles in acht genomen blijkt dat er in hoofde van verzoeker een aantal individuele risicobepalende omstandigheden aanwezig zijn die cumulatief moeten worden bekeken in het licht van de algemene landeninformatie. Gelet op het geheel van elementen die betrekking hebben op zijn specifieke en individuele omstandigheden, is de Raad van oordeel dat verzoeker aannemelijk maakt dat hij, in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst, in de negatieve aandacht van leden en aanhangers van de taliban of andere groeperingen, waaronder ISKP, riskeert te komen en er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat hij als verwesterd zal gepercipieerd worden en/of het slachtoffer kan worden van discriminatie en mishandeling.

Bij de beoordeling van de vrees van verzoeker moet rekening worden gehouden met de huidige context van de strenge sociaal-religieuze richtlijnen die door de taliban zijn uitgevaardigd alsook de informatie dat personen die worden beschouwd als 'verwesterd' het risico lopen om te worden blootgesteld aan vervolging waarbij de perceptie leeft dat Afghaanse terugkeerders waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, zoals blijkt uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier. Het is niet mogelijk om met een redelijke mate van waarschijnlijkheid het concrete lot te voorspellen van een persoon met het profiel van verzoeker die onder de aandacht van de taliban komt omwille van een toegedichte verwestering. Echter, de bijgebrachte landeninformatie wijst op "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling en afranseling van personen die ervan worden beticht zich niet te hebben gehouden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen.

2.3.4.4. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, gelet op het profiel van verzoeker, de verschillende stukken die werden voorgelegd, zijn verklaringen ter terechtzitting en de voorhanden zijnde landeninformatie en met inachtneming van de onduidelijkheid wat de perceptie en potentiële behandeling van personen die op jonge leeftijd Afghanistan hebben verlaten betreft, is de Raad van oordeel dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Er kan in verzoekers geval een verband worden gelegd tussen de gevreesde vervolging en een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging. Tevens is er voor verzoeker in zijn land van herkomst geen redelijke bescherming en geen intern vestigingsalternatief voorhanden aangezien *in casu* de taliban de actor van vervolging zijn en het hele Afghaanse grondgebied in handen hebben.

Daarenboven, indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, dan kunnen de *de-factotaliban* autoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming. Het gebrek aan het recht op een eerlijk proces en de aard van de bestraffingen binnen het justitiemechanisme van de taliban zorgen ervoor dat dit niet kan worden beschouwd als een legitieme vorm van bescherming. Rekening houdend met hun geschiedenis van mensenrechtenschendingen kan

er momenteel worden geconcludeerd dat de taliban niet kunnen worden beschouwd als een actor van bescherming die in staat is om effectieve, niet-tijdelijke en toegankelijke bescherming te bieden. Gezien de taliban geen actor van bescherming zijn, dringt de vraag naar een intern vestigingsalternatief zich niet verder op. Het voorgaande wordt bevestigd in de EUAA "*Country Guidance: Afghanistan*" van januari 2023 (p. 145-149).

2.3.4.5. In acht genomen wat voorafgaat, wordt verzoeker erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Voorgaande vaststellingen volstaan om de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven, alsook de argumentatie van de verwerende partij, niet verder te onderzoeken en te bespreken.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend drieëntwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS